

JÁRAI ÉS A JOGÁLLAM

PÁRATLAN OLDAL - L. évfolyam 20. szám, 2006. május 19.

Járai Zsigmondnak egészen biztosan sok mindenben igaza van, amikor a magyar demokráciát félti. A jegybankelnöknek talán abban is igaza lehet, hogy félelmeinek hangot ad. Elgondolkoztatóak a tőle származó megállapítások. Ezek szerint politikai döntéshozatalokban a parlament háttérbe szorul, negligálják az Állami Számvevőszék megállapításait, "elpártosítják" az államapparátust, támadják a független intézményeket, miközben az országban feneketlen korrupció uralkodik - ahogyan ezt a Central European Management Intelligence (CEMI) 2006. május eleji konferenciáján megfogalmazta. (Népszabadság, 2006. máj. 4.)

Most persze eltűnődhetnénk azon, hogy az ország morális ostromozása feladata-e a jegybank elnökének. Azon a dilemmán sem jutnánk könnyen túl, hogy az ilyen típusú észrevételeivel Járai miért csak a balliberális kormányt találta meg. Lelke rajta.

Ha azonban valaki a demokrácia tisztasága felett őrködik, ne árt, ha elsőként saját portája előtt söpör. Ha valaki semmi kivetnivalót nem talál abban, hogy az Orbán-kormány pénzügyminiszteri posztjáról távozva a következő munkanapját a Magyar Nemzeti Bank elnöki székében kezdje (és Járai láthatóan nem talált), akkor talán évek múlva sem kellene a demokráciáról, a demokratikus játékszabályokról - írottakról és íratlanokról - előadást tartani. Mint jegybankelnököt érzékelhetően egy csöppet sem zavarta, hogy ha valakinek, hát neki igazán függetlennek kellene lenni. Nehezen hihető, hogy a függetlenség ténye és látszata (még ez is fontos!) azzal teremhető meg, hogy a jegybankelnök beiktatása előtti hetekben még szorgalmas látogatója volt a kormányüléseknek.

Bod Péter